

lems Meningsfællers Side kunde opnaa, at de allerebe ved denne Behandling sluttede sig til det Forslag, som vi have stillet, og tog deres Forslag tilbage, altsaa stemte med for vort Endringsforslag; men i alt Fald glæder det mig, at de hverken ville lægge Hindringer i veien for Endringsforslaget eller for, at Lovforslaget gaar til 2den Behandling med Endringer og bliver endelig vedtagen i denne Skikkelse af Folkethinget.

Vojsen: Jeg ønsker kun at gjøre nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af det Endringsforslag, som er til Behandling. Det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er fremfat af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), refererer sig jo til det forelagte Finantslovforslag, som atter er identisk med den provisoriske Lov af 12te April. Den deri indeholdte Bevilling er bleven til ved en Sammenføring af, hvad de to Thing have vedtaget den 31te Marts dette Aar. Den høitærede Conferencespræsident har tidligere gjort opmærksom paa, at han fandt, at det var en naturlig Løsning af Striden, naar der ikke var tilveiebragt Enighed om Finantsloven, at saa den endelige Finantslov kom til at lyde paa de Dele, som de to Thing vare enige om. Dette behøver ikke alene at finde Anvendelse paa foreløbige Love, hvis Lovlighed vi ikke her kunne anerkjende, men den samme Regel kan jo finde Anvendelse paa Tilveiebringelsen af midlertidige Finantslove, og der reiser sig da det Spørgsmaal, om det vil være konstitutionelt rigtigt at komme ind paa denne Fremgangsmaade: i Lovs- og Rikts-Tilsælde at tilveiebringe en gyldig Finantslov ved at sammensætte en saadan af de Bevillinger, som begge Thing have stemt for. Der kan ganske vist siges en Del derfor, og navnlig er der fra, hvad jeg vil kalde den funde Fornufts Synspunkt noget vist Tiltalende ved denne Fremgangsmaade; men paa den anden Side tror jeg ogsaa, at der er meget gode Grunde, der kunne tale derimod, og navnlig er der een, som jeg vil gjøre opmærksom paa, og det er den, at jo mere man kommer ind paa at benytte denne Vej, desto vanskeligere vil det utvivlsomt blive i Fremtiden at tilveiebringe en virkelig grundlovmæssig Finantslov; thi det er jo dog klart, at en virkelig grundlovmæssig Finantslov kan hverken den foreløbige Lov og heller ikke en midlertidig Lov i streng Forstand kaldes. Men hvis man vil slaa ind paa den Vej, at tilveiebringe en midlertidig Finantslov ved Sammensætning af, hvad de to Thing have stemt for, saa vil der ikke længer være noget som helst konstitutionelt parlamentarisk Tryk paa Rigsdagen til at tilveiebringe en endelig Finantslov. Jeg kan ikke desto mindre, set fra det ene Things Standpunkt eller set fra et Partistandpunkt, ikke Andet end sige, at der i og for sig vist ikke kan være noget Bæstentligt at indvende derimod fra et saa-

dant Synspunkt; thi dette vilde jo kun være at sætte den Regel i Kraft, at den, der siger Nei, er den Stærkeste, kommer til at faae den største Betydning, og jeg siger, at der navnlig fra dette Things Side vil være en hel Del, der taler for at benytte denne Vej i den Forsamling, der oftest siger Nei. Jeg skal nu ikke komme bybere ind paa dette Spørgsmaal, som iøvrigt kan give Anledning til en langt videre gaende Undersøgelse, men kun udtale, at det vist ikke vilde have været usandsynligt eller urimeligt, at den høitærede Regjering i Foraaret kunde have faaet en saadan Bevilling, naar dertil havde været givet den fornødne Tid til Overveelse og Forhandling. Derom tør jeg naturligvis ikke sige Noget; men idet jeg overveier de Grunde, der kunne tale for og imod en saadan Fremgangsmaade, kan jeg ikke se rettere, end at der ikke vilde have været tvungende Grunde, der skulde have forhindret, at vi kunde have faaet en Bevilling ad denne Vej. Men fra den Gang og til nu er der en Bæsfensforskjel i vor Betragtning. Den er meget væsentlig, og da den ærede Ordfører nu ogsaa gjentagne Gange har gjort opmærksom derpaa, skal jeg ikke Andet end blot støtte hans Udtalelse. Hvad der kunde have været opnaaet, før end den provisoriske Lov af 12te April blev given, kan netop ikke opnaaes efter denne Lovs Tilblivelse. I den Henseende danner den provisoriske Lovs Udstedelse en absolut bestemt Grændse; thi der er i dette Thing, i dets Flertal, der er i Befolkningen en saadan Frygt for blot at røre ved den provisoriske Lov paa en saadan Maade, der kunde blive blot et Skin af Amerkjendelse derved, at, selv om man anerkjender, at man staaar noget friere og betydelig friere nu 2 Timer, efter at den provisoriske Lov er forkastet, end vi stode før, vil det alligevel være umuligt, ugjærligt at vedtage en Lov, der i sit Indhold eller i sin Form stemmer overens med den afgangne provisoriske Lov. Jeg vil hertil kun sige to Bemærkninger. Fra et Partistandpunkt set, have vi ganske vist ingen Interesse i at bidrage til, som det under de tidligere Forhandlinger er blevet udtrykt, at staffe en lovlig Piedestal for det nuværende Ministerium. Fra et Partistandpunkt set, have vi som sagt ingen Interesse deri. Det er jo ganske vist, at, selv om der tilveiebringes en Waabenhvile, en foreløbig Overenskomst paa det Grundlag, der her forhandles, saa er Freden ikke dermed sluttet. Derom er jeg overbevist, at en endelig Fred ikke kan slutes med det Ministerium, der har udstedt Loven af 12te April dette Aar. Naar vi altsaa skulle se hen paa den fortsatte Forhandling med Ministeriet, saa er det for mig indlysende, at vor Stilling ikke styrkes, Ministeriets Stilling ikke svækkes derved, at det faar en lovlig Grund at staa paa. Det vilde fra et Partistandpunkt være bedre, om det Ministerium, med hvilket vi stride, fremdeles maatte staa paa det for